

Sintonitzant PP

Fer zàping pot ser una activitat molt plaent: evadeix la ment a qui busca un cert efecte placebo en les ones catòdiques o permet de resseguir els continguts dels diversos canals a qui de veritat té interès en la televisió. Tanmateix, als televisors del País Valencià fer zàping és una cosa semblant a tocar a les portes d'un poble habitat per clons. Aquest paisatge l'ha construït amb la seua gestió la Generalitat Valenciana. Gràcies a la potestat que li va ser atorgada en el procés de canvi de les televisions des de la tecnologia analògica a la digital, ha configurat un panorama àudio-visual que li resulta propici per als seus interessos polítics. Avui, cada telespectador valencià pot sintonitzar més d'una trentena de canals, però ha de fer mans i mànigues per a trobar-ne cap que siga mínimament crític amb la gestió de Francesc Camps.

La raó de tot plegat està en la forma tan particular amb què el govern del Partit Popular va repartir les llicències per a emetre en tecnologia digital, una volta que la tecnologia analògica tenia data de caducitat. D'acord amb el criteri de la Generalitat, el panorama televisiu valencià quedava configurat de manera que només tenien permís per a emetre a tot el territori valencià Canal 9 i Punt 2 –perquè es tractava de televisions públiques–, el grup Vocento (editor de l'Abc o Las Provincias) i la COPE. Va restar fora de l'adjudicació InfoTV, l'única televisió privada que proposava una programació exclusivament en català i que, al contrari que Vocento i la Cope, ja estava implantada.

A l'àmbit comarcal, grups pròxims al Partit Popular com ara Libertad Digital – propietat de Federico Jiménez Losantos –, la ultraliberal i conservadora Intereconomia, Unedisa –empresa editora del diari *El Mundo*– o Tabarka –grup mediàtic creat a l'ombra d'Eduardo Zaplana– acaparaven el gruix de les llicències. Les molles de l'adjudicació van quedar per a Prensa

La migració des de la tecnologia analògica a la digital ha servit al Partit Popular per a repartir els nous canals de televisió entre empreses amigues. Paradoxalment, la multiplicació d'emissions ha anat contra la pluralitat informativa.

Ibérica –editora de *Levante-EMV*– i petites televisions locals ja existents.

El resultat d'una adjudicació que ha estat criticada per *discrecional* és un panorama televisiu on abunden telenotícies amables amb la gestió del Partit Popular i programes de debat amb contertulians bel·ligerants contra la gestió socialista. Per exemple, Libertad Digital –una televisió que es pot sintonitzar al Baix Vinalopó, la Ribera Baixa i Alta, el Camp de Morvedre, el Camp de Túria i l'Horta– emet *La hora de Federico*, programa conduït pel controvertit Jiménez Losantos. En aquest mateix canal es pot sintonitzar un altre programa a càrrec de César Vidal, articulista de *La Razón* i col·laborador de *Las Mañanas* de la COPE. A les televisions d'*El Mundo* –sintonitzables a la Marina Baixa, la Plana Alta i l'Horta– l'espectador també té l'oportunitat de veure VeoOpina, un espai d'opinió a càrrec de la periodista d'*El Mundo* Esther Esteban. Al Canal 7 Televalencia, els televidents també poden veure com el populista Julio Insa lloa la feina del PP ahora que malparla de l'oposició.

Debats i informatius a banda, la resta de la programació es destaca per la inanitat. L'oferta restant és farcida de programes intrascendents que compleixen poc o no gens els criteris pels quals se'ls atorgava una llicència d'emissió. Hi ha, per exemple, canals com Set en Veo, que es limiten a emetre telesèries com ara *Matrimonio con hijos* o *Las nuevas aventuras de Flipper*; o bé VeoTV, que repeteix fins a la sacietat programes com *Casos de familia*, un "talk show" conduït per la mexicana Judith Grace, en què se'ns presenten diversos drames familiars. Judith s'involucra en cada cas, riu i plora amb els seus invitats i els escolta amb interès".

A part el contingut, les televisions incompleixen algunes de les condicions que la Generalitat va establir per a atorgar les llicències. La més important és la presència del valencià com a llengua vehicular d'un mínim d'un 50% dels continguts. Només la televisió pública Punt 2 compleix aquest criteri; a la resta de les televisions, la presència del català és, anant molt bé, testimonial.

D'una altra banda, ni el Ministeri d'Indústria espanyol ni la Generalitat Valenciana no han fet cap pas perquè al País Valencià es pugui emetre legalment TV3, ara que és a punt de complir-se un any des que l'administració valenciana procedí a l'apagada efectiva del primer dels repetidors que fins llavors havien portat el senyal de la televisió catalana a territori valencià.

Més canals per a un únic discurs. Siga com siga, el resultat del canvi de la televisió analògica a la digital al País Valencià ha estat el reforç del discurs i les idees més conservadors. Paradoxalment, la multiplicació de canals no ha implicat més pluralitat informativa, ans al contrari. Amb l'aparició de la televisió digital terrestre i la possibilitat de decidir a qui concedir llicències, Francesc Camps ha tingut una oportunitat immillorable d'apuntalar un poder mediàtic que, fins ara, només havia pogut exercir a les televisions públiques.

V. Tena